

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **REALMEDIA s.r.o.**, IČ:60721677, se sídlem Bellova 504/1, Brno, zastoupeného Mgr. Ditou Křápkovou, advokátkou se sídlem Obilní trh 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2008, č.j. 22744/2006-83/1467,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21.4.2008 č.j. 22744/2006-83/1467 a rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12.4.2006 č.j. KUJI 26897/2006, sp.zn. OUP 134/2006 Cí-2 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Dity Křápkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 16.5.2008 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21.4.2008, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 12.4.2006, č.j. KUJI 26897/2006, sp. zn. OUP 134/2006 Cí 2. Uvedeným rozhodnutím krajský úřad v režimu zkráceného přezkumného řízení zrušil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru výstavby a regionálního rozvoje ze dne 19.12.2005 o dodatečném povolení stavby reklamního zařízení s dobou trvání do 31.12.2025 na pozemku parc. č. 1615/1 v k.ú. Měřín a věc mu vrátil.

Žalobce v podané žalobě v bodě I namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

V bodě II. pak namítá, že není pravda, že se stavební úřad nezabýval vyhodnocením rozporných podkladů pro rozhodnutí. K odbornému posouzení, zda se předmětné reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce, byl žalobcem objednan znalecký posudek soudního znalce v oboru silničních staveb Ing. L. J. a dle jeho posudku č. 18-17/05 se pozemek parc. č. 1615/1 v k.ú. Měřín, na kterém toto reklamní zařízení stojí, nachází v souvisle zastavěném území obce a tudíž předmětné reklamní zařízení splňuje podmínky vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška o pozemních komunikacích“). Žalobce má za to, že stavební úřad správně dovodil umístění reklamního zařízení v souvisle zastavěném území obce a z tohoto důvodu není povolení výjimky Ministerstva dopravy jako příslušného silničního správního úřadu ve smyslu § 31 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) u něj zapotřebí a stavební úřad správně v souladu s ustanovením § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích dospěl k závěru, že nesouhlasné stanovisko dotčeného orgánu Ředitelství silnic a dálnic ČR není v tomto případě rozhodující.

V bodě III. pak žalobce namítá, že určení právních účinků rozhodnutí v přezkumném řízení ve smyslu ustanovení § 99 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), musí být obsaženo ve výrokové části meritorního rozhodnutí, nikoliv pouze zmíněno v odůvodnění a tento názor má za souladný s odbornou literaturou. Žalobce je přesvědčen, že ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu nelze vykládat tak, že správní orgán poskytne dostatečnou ochranu právům nabytým v dobré víře tím, že určí právní účinky až dnem nabytí právní moci jím vydaného rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalobce je toho názoru, že správní orgán musí náležitě hodnotit důsledky, jaké bude mít zrušení rozhodnutí na práva účastníka nabytá v dobré víře a je přesvědčen, že v tomto případě převyšuje zájem na ochraně jeho subjektivních práv založených rozhodnutím o dodatečném stavebním povolení předmětného reklamního zařízení nad zájem na jeho zrušení.

Připomíná ochranu práv nabytých v dobré víře jako jednu ze základních zásad správního řízení. Tvrdí, že doložil všechny podklady potřebné pro dodatečné povolení předmětného reklamního zařízení, jednal ve smyslu příslušných právních předpisů, stavba zařízení je zcela v souladu se záměry a cíli územního plánování, ochranou životního prostředí a jednotnou technickou politikou ve výstavbě a případná pochybení na straně stavebního úřadu by neměla jít k jeho tíži, což rovněž dokládá příkladem ze současné odborné literatury. Správní orgány dle něj měly rovněž přihlédnout k tomu, že předmětné reklamní řízení bylo žalobcem vybudováno na základě pravomocného stavebního povolení č. 1427/95 ze dne 14.12.1995. Opakovaně připomíná, že toto stavební povolení bylo následně zrušeno rozhodnutím Okresního úřadu ve Žďáře nad Sázavou – referátem regionálního rozvoje ze dne 29.4.1998, ačkoliv žalobce i nadále dělal právní kroky k zachování platnosti tohoto povolení.

Žalobce má za to, že zrušení dodatečného stavebního povolení znamená opětovný hrubý zásah do jeho právní jistoty a jeho subjektivních práv nabytých v dobré víře a zrušení tohoto povolení se značně dotkne i subjektivních práv řady dalších subjektů (např. vlastníků pozemku).

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 26.9.2009 sdělil, že v žalobním bodu I žalobce pouze konstatoval nezákonnost rozhodnutí ministerstva, aniž by tuto blíže specifikoval. S touto nezákonností žalovaný nesouhlasí.

K bodu II uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí se touto problematikou zabýval a mj. k uvedenému znaleckému posudku popsal pochybení stavebního úřadu zjištěné krajským úřadem, spočívající v tom, že se stavební úřad nezabýval vyhodnocením rozporných podkladů, kdy dle Ministerstva dopravy je reklamní zařízení v ochranném pásmu dálnice D1 oproti závěru znaleckého posudku, podle něhož se pozemek, na němž je umístěno, nachází v souvisle zastavěném území obce. Žalovaný k tomu dále uvádí, že krajský úřad v souvislosti se znaleckým posudkem správně dovodil porušení ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění, platného a účinného do 31.12.2005, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění.

V bodě III pak odkazuje na odůvodnění rozhodnutí a trvá na svém závěru, že ochrana práv účastníků nabytých z rozhodnutí stavebního úřadu byla naplněna tím, že právní účinky rozhodnutím vydaného v přezkumném řízení nastávají právě až dnem jeho nabytí právní moci. Pokud žalobce namítá, že právní účinky rozhodnutí mají být určeny ve výroku, žalovaný tento jeho názor sdílí, nicméně pokud krajský úřad určil právní účinky rozhodnutí v odůvodnění rozhodnutí, jedná se o nedostatek formy a tento nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, tím spíše, že právních účinků by v daném případě nabylo rozhodnutí krajského úřadu až tím, když by se stalo pravomocným i tehdy, když by právní účinky nebyly určeny vůbec.

V závěru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce repliku k vyjádření žalovaného nepodal.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Reklamní zařízení bylo postaveno na základě stavebního povolení vydaného MěÚ Velké Meziříčí dne 4.12.1995, č.j. Výst. 1427/95-Ko a toto pravomocné rozhodnutí bylo zrušeno v mimoodvolacím řízení rozhodnutím Okresního úřadu ve Žďáru nad Sázavou č.j. Reg. 846/1/96,30/98-Čí-Fu ze dne 29.4.1998, které bylo potvrzeno odvolacím orgánem.

Žalobce byl vyzván ministerstvem dopravy k odstranění nepovoleného zařízení výzvou z 1.11.2004, neučinil tak a ministerstvo následně 11.11.2004 dalo podnět příslušnému stavebnímu úřadu MěÚ Velké Meziříčí k zahájení řízení o odstranění stavby; toto řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 13.12.2004 a v rámci tohoto řízení žalobce požádal o dodatečné povolení stavby a byl 17.1.2005 vyzván, aby doložil nájemní smlouvu, vynětí z LPF případně výjimku z ochranného pásma lesa, výpis KN a výjimku z ochranného pásma dálnice D1.

Žalobce současně dne 8.12.2004 požádal i ministerstvo dopravy o dodatečné povolení reklamního zařízení dle § 31 odst. 1,2 zákona o pozemních komunikacích, toto povolení mu nebylo vydáno, jak vyplývá z rozhodnutí ministerstva ze dne 29.4.2005 č.j. 554/2004-120-STSP/21, potvrzeného rozhodnutím ministra ze dne 29.7.2005, které nabylo právní moci 5.8.2005.

Dne 7.9.2005 byl žalobce vyzván ministerstvem dopravy k odstranění nepovoleného zařízení; k tomu sdělil, že podal žádost o dodatečné povolení stavby u obecního stavebního úřadu a navrhl, aby bylo vyčkáno pravomocného rozhodnutí v takto probíhajícím řízení.

Ministerstvo dopravy přípisem ze dne 6.10.2005 žalobci sdělilo, že řízení přerušovat nebude. Pro dodatečné povolení předmětného reklamního zařízení by totiž bylo zapotřebí souhlasné rozhodnutí ministerstva dopravy, žádost o tento souhlas však byla již pravomocně zamítnuta, takže předmětné reklamní zařízení nemůže být dodatečně povoleno.

Současně ministerstvo dopravy zaslalo Městskému úřadu Velké Meziříčí, odboru výstavby a regionálního rozvoje, jako příslušnému stavebnímu úřadu dotaz ze dne 23.11.2005, z jakého důvodu nebylo dosud nařízeno odstranění předmětného reklamního zařízení, když mu musí být známo, že jeho dodatečné povolení pro nesouhlas ministerstva dopravy jako příslušného silničního správního úřadu není možné. Reakci na tento přípis ze strany stavebního úřadu spisový materiál neobsahuje.

Městský úřad Velké Meziříčí dne 19.12.2005 přesto vydal rozhodnutí o dodatečném povolení dokončené stavby předmětného reklamního zařízení pod č.j. VÝST/18145/2004/2824-Ko i na základě žalobcem předloženého posudku Ing. L. J.. Téhož dne odbor životního prostředí úřadu žalobci povolil dočasné odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa pro akci „Velkoplošný billboard v k.ú. Měřín“, s čímž Ministerstvo dopravy dne 2.1.2006 vyjádřilo nesouhlas.

Proti tomuto rozhodnutí podalo Ředitelství silnic a dálnic ČR, závod Brno odvolání ke Krajskému úřadu kraje Vysočina prostřednictvím Městského úřadu Velké Meziříčí, ve kterém navrhoval odvolacímu orgánu napadené rozhodnutí zrušit a vydat rozhodnutí k okamžitému odstranění stavby. Tento však dovodil, že odvolání nebylo podáno účastníkem řízení a tudíž je nepřipustné (§ 60 správního řádu) a vyloučil odkladný účinek, což následně napadlo Ministerstvo dopravy s tím, že tento jeho výrok je předčasný a může být součástí předkládací zprávy odvolacímu orgánu.

Krajský úřad kraje Vysočina dne 12.4.2006 pod č.j. KUJI 26897/2006, sp. zn. OUP 134/2006 Cí 2 následně podle ust. § 95 odst. 1 a § 98 zákona č. 500/2004 Sb. ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí o dodatečném povolení stavby reklamního zařízení MěÚ Velké Meziříčí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu, neboť v jeho postupu zjistil věcné i procesní vady zakládající nezákonnost rozhodnutí. Především vytkl, že stavební úřad nerespektoval předepsané zásady správního procesu, rozhodoval nad rámec žádosti ze dne 9.2.2005, poukázal na nepřesnost v textu stran nutnosti spolehlivě vymezit předmět řízení, zda je o stavbu pro reklamu nebo o reklamní zařízení, že nezaújal stanovisko ke stanovení okruhu účastníků řízení, ale především nedal možnost účastníkům vyjádřit se k podkladům před samotným rozhodnutím, nebyly vyhodnoceny rozporné podklady a k těmto nebyla dána možnost účastníkům se vyjádřit, podkladové rozhodnutí orgánu ochrany lesního půdního fondu nebylo pravomocné. Krajský úřad následně uvádí, že se zabýval ust. § 94 odst. 5 správního řádu a dospěl k závěru, že obecný zájem na prosazení zákonnosti tj. zrušení rozhodnutí stavebního úřadu převyšuje nad zájmem na jeho zachování, ponecháním jej v platnosti by zúčastněné strany byly utvrzeny v názoru, že v podstatě lze rozhodovat v rozporu se zákonem. V další části odůvodnění krajský úřad uvedl, že zrušováním rozhodnutím bylo založeno právo dodatečného povolení stavby a právo tuto stavbu užívat, účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají teprve ode dne jeho právní moci (§ 99 odst. 3 správního řádu).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce dne 3.5.2006 odvolání, v němž toto rozhodnutí považuje za nesprávné. Uvádí, že stavební úřad zcela jasně vymezil předmět řízení tak, že se jedná o reklamní zařízení a ve zbytku argumentuje stejně, jako později v žalobě, a to pokud jde o prokázání skutečnosti, že

pozemek, na němž je reklamní zařízení umístěno je podle doloženého znaleckého posudku pozemkem v souvisle zastavěném území obce, pro nějž se nestanoví ochranné pásmo dálnice. Stavební úřad pak při znalosti místních poměrů došel tak ke správnému závěru. V dalším se dovolával ust. § 94 odst. 5 správního řádu s tím, že případná pochybení stavebního úřadu nemoho jít k jeho tíži, neboť byl v dobré víře, že splnil všechny podmínky stanovené zákonem k dodatečnému povolení stavby, přičemž reklamní zařízení bylo vybudováno již na základě pravomocného stavebního povolení ze dne 4.12.1995 č. 1427/95, následně zrušeného, a jde o opětovný zásah do jeho práv.

Žalovaný dne 21.4.2008 vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina potvrdil s tím, že přisvědčil krajskému úřadu, že nebyl spolehlivě vymezen předmět řízení. Pokud odvolatel argumentuje, že na několika místech jasně uvádí, že se jedná o reklamní řízení, nutno podotknout, že podle § 88 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona nebylo možné „reklamní zařízení“ dodatečně povolit, neboť takové povolení se připouští pouze pro stavbu provedenou bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Ohledně znaleckého posudku uvádí, že správní orgán byl povinen dle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. dát účastníkům možnost k němu se vyjádřit, což se nestalo. K § 94 odst. 5 správního řádu dodává, že krajský úřad se zabýval otázkou šetření práv nabytých v dobré víře a dostál tohoto ustanovení, když právní účinky určil až dnem nabytí právní moci jím vydaného rozhodnutí v přezkumném řízení. I vzhledem k dalším zjištěným pochybením stavebního úřadu (nad rámec žádosti udělil souhlas s užíváním stavby, zmatečně postupoval při vymezení okruhu účastníků řízení atd.) pak žalovaný přisvědčil závěru krajského úřadu, že rozhodnutí stavebního úřadu trpí vadami zakládajícími jeho nezákonnost.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), a shledal, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí trpí vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s., pro kterou je nutno jej zrušit.

Podle § 94 odst. 5 správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).

Podle § 99 odst. 1 správního řádu účinky rozhodnutí v přezkumném řízení mohou nastat zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí anebo od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí v přezkumném řízení. V rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, správní orgán s ohledem na obsah přezkoumávaného rozhodnutí určí, odkdy nastávají jeho účinky.

Smyslem přezkumného řízení podle § 94, i zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu je přezkoumání pravomocných /zpravidla/ rozhodnutí správními orgány z moci úřední v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, zda rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Svou povahou jde tedy o dozorčí prostředek uplatňovaný především nadřízenými správními orgány vůči rozhodnutím vydaným orgány jim podřízenými.

Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit v dobré víře nabytá práva z rozhodnutí, která jsou předmětem tohoto přezkumu, podle ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu a toto ustanovení je pak promítnutím obecné zásady ochrany práv nabytých v dobré víře dle § 2 odst. 3 správního řádu do přezkumného řízení. Důvod pro zdůraznění této zásady tkví především v tom, že předmětem přezkumného řízení jsou převážně rozhodnutí správních orgánů, která již nabyla právní moci, a tak obvykle zakládají práva osobám, v jejichž prospěch byla vydána.

V daném případě žalobce nabyl právo dodatečného povolení stavby a právo ji užívat, když Městský úřad Velké Meziříčí, odbor výstavby a regionálního rozvoje vydal dne 19.12.2005 rozhodnutí o dodatečném povolení dokončené stavby předmětného reklamního zařízení pod č.j. VÝST/18145/2004/2824-Ko, přičemž poukazoval na to, že jde o stavbu postavenou již na základě stavebního povolení z roku 1995, rovněž později zrušeného a dovolával se toho, že i poté činil kroky k jejímu povolení tak, aby byla v souladu se zákonem dodal všechny požadované dokumenty, které byly požadovány. Rozhodnutí stavebního úřadu z 19.12.2005 bylo vytčeno několik pochybení, pro která bylo krajským úřadem zrušeno.

Je třeba připomenout, že zrušení rozhodnutí sice přichází v úvahu vždy, pokud jsou splněny podmínky stanovené zákonem, správní orgán však musí jednak posoudit, zda přezkoumávané rozhodnutí je či není v souladu se zákonem, jednak ale také, zda případným zrušením nebo změnou přezkoumávaného rozhodnutí nejsou dotčena práva nabytá v dobré víře. Znamená to, že i v případě, kdy *je přezkoumávané rozhodnutí shledáno v rozporu se zákonem, nemusí následovat automaticky jeho zrušení, neboť zákon výslovně zdůrazňuje ochranu práv nabytých v dobré víře. Je tomu tak proto, že předmětem posuzování v rámci mimoodvolacího řízení (dnes přezkumného řízení) je rozhodnutí, které již nabylo právní moci a založilo již určitá práva a povinnosti účastníků řízení. Je nutno respektovat právní jistotu, která byla tímto pravomocným rozhodnutím konstituována či deklarována.*“(srov. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 106/2005-56).

Správní orgán v přezkumném řízení musí proto provést zevrubnou úvahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 36/2011, č.j. 8 Afs 85/2007 – 54), neboť mu zákon ukládá povinnost provést posouzení naplnění i splnění podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu (v případě, kdy je řízení zahajováno) a při rozhodování je vázán ust. § 94 odst. 5 správního řádu. Byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejich výklad musí správní orgán podat v rámci správního uvážení. Neučiní-li tak, vymyká se takové jednání správního orgánu zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání takové věci. I při volném správním uvážení je správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení. Je tak legitimním očekáváním účastníků v případě přezkumného řízení, a tím spíše využití institutu zkráceného přezkumného řízení, že očekávají postup podle ustanovení zákona, tedy správní orgán přistoupí k posuzování naplnění podmínek podle § 94 odst. 4, resp. § 94 odst. 5 správního řádu.

Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních

orgánů poměřovat újmy účastníků. Je proto na jedné straně nutno vážit újmu, která vznikne účastníku, který nabyl práva, zrušením přezkoumávaného rozhodnutí s újmou, které by mohla vzniknout jiným účastníkům či veřejnému zájmu ponecháním přezkoumávaného rozhodnutí v účinnosti. Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn. Nedostojí-li však správní orgány této své povinnosti, zákonem chráněná nabytá práva účastníků předchozích řízení mohou být dotčena, a to i tím, že nebylo zkoumáno, zda jim protiprávními rozhodnutími nemohla být způsobena nepřiměřená újma. Úvahy o míře zásahu do nabytých práv pak musí být bezpodmínečně součástí takových rozhodnutí. Cílem přezkumného řízení je v první řadě náprava nezákonnosti vydaných rozhodnutí. Je proto nepřipustné, aby samotné rozhodnutí vydané v přezkumném řízení vybočovalo ze zákonných mantinelů.

V daném případě soud shledal rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí krajského úřadu vydaná v přezkumném řízení nepřezkoumatelnými, neboť v nich absentuje řádná úvaha, zda žalobce práva nabyl v dobré víře, včetně vážení újmy účastníků, která jim vznikne zrušením rozhodnutí, nebo naopak jeho ponecháním. Správní orgány musí v rámci své úvahy uvést skutkové či právní okolnosti, podle kterých hodnotí, zda žalobce nabyl práv v dobré víře a podle nichž váží míru újmy dotčených účastníků a co v daném případě považují za veřejný zájem apod.

Klíčovou otázkou, která provází danou věc od počátku (a soudu je známa z jeho úřední činnosti již z věci vedené pod sp.zn. 10Ca 120/2006) je to, zda pozemek parc. č. 1615/1 v k. ú. Měřín je součástí souvisle zastavěného území obce či nikoli. Zatímco žalobce s odvoláním na předložený znalecký posudek tvrdí, že ano, Ministerstvo dopravy zastává názor, že jde o umístění mimo souvisle zastavěné území a je proto nutné, aby žalobce disponoval povolením vydaným dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Příslušný obecný stavební úřad posoudil otázku existence ochranného pásma odlišně, a proto nevyžadoval, aby žalobce doložil k žádosti o dodatečné stavební povolení souhlas silničního správního úřadu (resp. jeho nesouhlas nepovažoval za relevantní), ač byl Ministerstvem dopravy upozorněn na to, že stavbu reklamního zařízení není možno dodatečně povolit, ale je nutno nařídit její odstranění, neboť jde o umístění v ochranném pásmu dálnice. Obecný stavební úřad by umístění reklamního zařízení neměl povolit bez souhlasu příslušného silničního správního úřadu, je-li takového souhlasu třeba. Povolí-li stavební úřad takové reklamní zařízení bez souhlasu příslušného silničního správního úřadu, může být ten, kdo jej zřídil, v dobré víře, že povolení silničního správního úřadu není třeba. Tyto okolnosti tak musí být váženy při úvaze o dobré víře žalobce a vážení újmy účastníků. Odkaz na obecný zájem na prosazení zákonnosti či určení právních účinků rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení tak požadavkům zákona nedostojí.

Napadenými rozhodnutími pak nebyl přímo učiněn závěr stran klíčové otázky shora vymezené, ale jednou z vad řízení před stavebním úřadem bylo shledáno absentující vyhodnocení právě rozporných podkladů ohledně ní obsažených ve spise, a to v souvislosti s tím, že nebyl vymezen řádně okruh účastníků a účastníci nebyli s podklady pro rozhodnutí, ač byly rozporné, seznámeni a nebyla jim dána možnost se k nim vyjádřit. Vyhodnocení klíčové otázky správním úřadem tak musí předcházet dodržení zákonem stanoveného postupu.

Námitku žalobce, že určení právních účinků rozhodnutí v přezkumném řízení musí být obsaženo ve výroku rozhodnutí, nikoliv pouze v odůvodnění rozhodnutí, soud shledal důvodnou potud, že jde o vadu, neboť toliko výrok je závazným a vykonatelným. Nicméně opomenutí takového určení ve výroku či určení toliko v odůvodnění nese s sebou toliko důsledek, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají až právní mocí takového rozhodnutí. V daném případě, kdy v odůvodnění rozhodnutí bylo určeno, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají teprve ode dne jeho právní moci, tak uvedená vada nemohla mít dopad do zkrácení práv žalobce.

K otázce možnosti pokračovat v přezkumném řízení soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 21/2010-232 (publikovaný pod č. 2364/2011Sb.NSS), v němž byl zaujat výklad k ustanovení § 97 odst. 2 správního řádu v tom smyslu, že se uvedená lhůta vztahuje pouze na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí „prvního stupně“ a po jeho zrušení lze v přezkumném řízení pokračovat.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí společně s předcházejícím rozhodnutím orgánu prvního stupně zrušil pro vady řízení bez jednání rozsudkem podle § 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku 2.000,-Kč a z nákladů souvisejících se zastoupením advokátem za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby) a dva režijní paušály po 300,-Kč, podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. celkem 4.800,- Kč. Celkem tedy soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25.dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu